

Dává-li se tedy v českém textu výslovně právo odvolací obecnímu výboru, který nyní za účinnosti § 1 zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. se zove obecním (městským) zastupitelstvem, a nevylučuje-li text německý výklad, ke kterému vede české znění, pak nelze souditi jinak, nežli, že ve smyslu předpisu § 102 obec. zřiz. skutečně jen obecní zastupitelstvo je k rekursu proti zastavení svého usnesení legitimováno. Poněvadž pak jde o záležitost podle zákona výslovně vyhrazenou zastupitelstvu, trvá tento stav i za platnosti zák. ze 7. února 1919 č. 76 Sb. (srov. Boh. A 2218/23).

Právní názor žal. úřadu je tedy ve shodě se zákonem.

Č. 11.986.

Stavební právo (Čechy): I. K tomu, aby bylo třeba stav. povolení ke zřízení hrazení proti ulici (§ 27 stav. ř.), není třeba, aby ulice byla již odevzdána veřejnému užívání; stačí, že dotyčná plocha byla platným plánem polohy určena pro zřízení veřejné ulice. — II. Odkáže-li stav. úřad, rozhoduje o nutnosti stav. povolení ke zřízení hrazení k ulici, nárok obce na bezplatné postoupení pozemku na ulici na zvláštní řízení podle § 25 stav. ř., nejde o rozhodnutí podle § 2 zák. o ss.

(Nález ze dne 21. června 1935 č. 16.910/35.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 4217/24, 5266/26.

Věc: František J. v P. (adv. Dr. Frant. Jirsa z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o stavební povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Oznámení st-le, majitele domu čp. . . v P. u H., že hodlá stavěti náhradní betonový plot podle dvora a na hranicích pozemku čsl. státních drah, nevzala městská rada v P. usnesením z 18. září 1931 na vědomost a zakázala st-li stavbu plotu. Jako důvod uvedla měst. rada, že podle schváleného polohopisného plánu má býti zřízen plot, směřující do veřejné ulice, a v takových případech nestačí podle § 27 stav. řádu pouhé oznámení, nýbrž musí býti zažádáno o stavební povolení; kromě toho uvedla měst. rada, že pozemek, který hodlá st-l oplotiti, není jeho vlastnictvím, neboť protokolárním prohlášením parcelantovým byl již při povolení parcelace bezúplatně odevzdán do veřejného statku. St-l byl zároveň vyzván, aby podle dalšího závazku parcelačního protokolu, resp. i stav. protokolu neprodleně zavedl příslušný knihovní pořádek, a to vlastním nákladem.

Odvolání st-lovo bylo výměrem okr. úřadu v Hradci Králové z 9. srpna 1932 zamítnuto. V důvodech uvedl okr. úřad, že plot nalézá se při t. zv. ulici Opatovické, která nejen že je zakreslena do platného plánu polohy, jak odvolatel sám doznává, nýbrž, které je i veřejností používáno. Jde tedy o hrazení při ulici ve smyslu § 27 stav. řádu. Závazky, uložené parcelantovi při parcelaci, přešly na právní nástupce

parcelantovy, bez ohledu na to, zda jsou v pozemkových knihách zapsány. Pokud odvolatel, jak okr. úřad dále uvádí ve svém rozhodnutí, uplatňoval námitky ohledně vlastnictví a promlčení závazku odstoupiti pozemky do veřejného statku, byl odkázán na pořad práva soukromého.

Další odvolání bylo zamítnuto nař. výměrem. Při tom bylo rozhodnutí okr. úřadu, pokud obsahuje výrok o zákazu stavby plotu před udělením stav. povolení, potvrzeno, pokud však rozhodnutí nižších instancí jednalo též o nároku obce na bezplatné postoupení pozemků pro ulice, byla tato sporná záležitost odkázána na zvláštní řízení podle § 25 odst. 3 stav. řádu před zem. úřadem, jehož rozhodnutí se mohou obě strany dovolati.

Stížnost, proti tomuto rozhodnutí podaná, obrací se především proti hlavnímu výroku žal. úřadu, jímž bylo vysloveno, že hrazení, které st-l zamýšlí provést, vyžaduje stav. povolení, ježto má být zřízeno proti veřejné ulici, tvrdíc, že pozemek, který s pozemkem, kde má být hrazení zřízeno, sousedí, je pozemkem železničním a nikoliv veřejnou ulicí. Z toho je patrné, že předmětem sporu je jediné otázka, zda st-l potřeboval stav. povolení pro onu část zamýšleného plotu, která má být postavena na hranicích železničního pozemku, nikoliv však pro tu část, která má oplocovati dvůr st-lův, hraničící s veřejnou ulicí. Nss neshledal, že by námitka tato byla důvodná.

Žal. úřad založil svůj výrok na ustanovení § 27 stav. řádu pro Čechy (zák. č. 5/1889 z. z. čes.), podle něhož je mimo jiné případy stav. povolení třeba, má-li být zřízeno hrazení proti ulici nebo třídě. Podle důvodů svého rozhodnutí pokládá zem. úřad za nerozhodné, zda ulice je odevzdána veřejnému provozu či nikoli, neboť má za relevantní pouze okolnost, že dotyčná pozemková plocha byla platným plánem polohy určena pro veřejnou komunikaci, což se v daném případě — jak úřad zjišťuje — nesporně stalo. Stížnost v zásadě nepopírá správnost tohoto stanoviska žal. úřadu, které je i ve shodě s judikaturou (srov. Boh. A 4217/24, 5266/26), avšak namítá, že v daném případě je realizace plánu polohy, podle něhož jest příslušná pozemková plocha určena pro veřejnou komunikaci, neproveditelná. Lze připustiti, že by okolnost, že dispozice plánu polohy jsou faktickými poměry zcela zmařeny, mohla mít vliv na otázku, zda jde o ulici nebo třídu ve smyslu § 27 odst. 1 stav. řádu, neboť by odporovalo vlastnímu smyslu cit. zákonného ustanovení požadovati stav. povolení pro hrazení, jež ve skutečnosti nebude nikdy státi proti ulici nebo třídě; avšak žal. úřad konstatoval v důvodech svého rozhodnutí i to, že ulice projektovaná plánem polohy nedoznala v místech sporného ohrazení nijakých faktických změn novými úpravami železničními. Toto zjištění žal. úřadu stížnost nepopírá, neboť sama doznává, že k úplnému zatarasení železničním náspem a kolejemi došlo jen v bezprostředním sousedství a pokračování zamýšlené ulice. Tím však st-l sám připouští, že v místech, kde hrazení má být zřízeno, není fakticky zřízení ulice zmařeno, takže nestávají se dispozice plánu polohy neuskutečnitelnými, třebaže snad nikoli v celé délce ulice projektované. Ale pak sluší uznati, že žal. úřad právem usoudil, že sporné hrazení má být zřízeno při ulici, a to

na straně, kde projektovaná ulice bude hraničiti nikoli s dvorem st-lo-vým, nýbrž s pozemky železničními, a vyslovil v důsledku toho, že vy-žaduje podle § 27 odst. 1 stav. povolení. Při tom je ovšem nerozhodné, že v r. 1925 bylo st-li povoleno oplocení jeho parcel bez stav. povolení, neboť touto skutečností nemůže býti prokázána nezákonnost nař. roz-hodnutí.

Na druhém místě vytýká stížnost nař. rozhodnutí nezákonnost v tom, že byla jím zrušena ta část rozhodnutí okr. úřadu, ve které byl se svou námitkou vlastnictví a vydržení, resp. promlčení odkázán na pořad práva soukromého. I tato námitka je bezdůvodná. Předem sluší upozor-niti, že st-l sám vytýkal ve svém odvolání proti rozhodnutí okr. úřadu, že ta část rozhodnutí, již byl odkázán na pořad práva, je nezákonná, resp. vadná, takže by nemohl spatřovati porušení svého práva v tom, kdyby žal. úřad jeho odvolání v tomto směru vyhověl. Avšak nss ne-mohl ani shledati, že by žal. úřad zmíněnou část rozhodnutí okr. úřadu byl zrušil. Naopak z důvodů nař. rozhodnutí vychází jasně najevo, že zem. úřad pojímal výrok měst. rady o tom, že příslušná plocha pozem-ková je vlastnictvím obce, za pouhé prohlášení strany povahy soukro-moprávní, pročež také nepokládal za nutné k dotyčným vývodům od-volání zaujímati stanovisko. Vychází tedy zřejmě žal. úřad stejně jako i okr. úřad z úvahy, že o otázce vlastnictví k pozemkové ploše nepři-sluší stav. úřadům rozhodovati a že má tudíž v tomto směru st-l mož-nost dovolati se řádných soudů. Jestliže tedy stížnost vytýká, že k ře-šení sporu o vlastnictví k pozemkům není zem. úřad vůbec povolán, má ovšem naprosto pravdu, avšak přehlíží, že totéž hledisko hájí i sám žal. úřad.

V dalším obrací se stížnost proti oné části výroku žal. úřadu, kterou bylo vysloveno, že spor o nároku obce na bezplatné postoupení po-zemků pro ulice se odkazuje na zvláštní řízení podle § 25 odst. 3 stav. řádu před zem. úřadem. St-l vytýká žal. úřadu, že nezákonným způso-bem použil cit. právního předpisu, který prý předpokládá zcela jiný zá-klad, nežli je v daném případě, kdy šlo jediné o spor o soukromé vlast-nictví k pozemkům. Nss musel však tuto námitku stížnosti odmítnouti podle § 2 zák. o ss pro nepřipustnost, neboť výrok žal. úřadu, odkazu-jící spor o nároku obce stran postoupení pozemků na řízení podle § 25 odst. 3 stav. řádu, zcela patrně nejeví se jako autoritativní rozhodnutí správního úřadu, nýbrž jako pouhé vysvětlení pro strany, jak by úřad postupoval, kdyby vznikl spor o této otázce. Tímto výrokem, který v podstatě obsahuje pouhý odkaz na zákonný předpis, nemohlo však býti zasaženo do práv st-lových. To je patrné, uváží-li se, že i tehdy, kdyby st-l nenapadl zmíněný výrok žal. úřadu stížností k nss-u, nebyla by jeho procesní situace jiná, nežli kdyby byl snad tento výrok nss-em zrušen. V každém případě může obec vznést na zem. úřad k rozhodnutí spor o otázce bezplatného postoupení pozemků ve smyslu § 25 odst. 3 stav. řádu, a st-l má v tomto sporu stejnou možnost za obou předpo-kladů použití příslušných obranných prostředků.

V závěru vytýká stížnost nař. rozhodnutí řadu nedostatků v řízení. Avšak vady řízení mohou podle § 6 zák. o ss vésti ke zrušení nař. rozhodnutí jen tehdy, jde-li o vady podstatné. Jestliže tedy st-l namítá vady řízení v tom, že žal. úřad neprováděl určitá skutková zjištění, může býti v tom podstatná vada řízení shledána jedině tenkrát, jde-li o skutková zjištění pro rozhodnutí ve věci samé relevantní. Tomu však v dnešním případě tak není. Je-li totiž ve shodě se zákonem stanovisko žal. úřadu, že ulicí nebo třídou ve smyslu § 27 odst. 1 stav. řádu je i pozemková plocha, která byla platným plánem polohy za veřejnou komunikaci určena, což st-l sám nepopírá, takže je nesporné, že hrazení má býti zřízeno při ulici, pak bylo by zbytečné zjišťovati, v kterých místech má plot skutečně státi. Stejně bylo by zbytečné zjišťovati, jaký vliv budou mít změny na sousedním železničním pozemku na polohu a směr zamýšlené ulice, když — jak shora bylo již řečeno — žal. úřad zjistil a st-l nepopírá, že v místech, kde hrazení má býti zřízeno, nedoznala projektovaná ulice železničními úpravami faktické změny. Pokud konečně stížnost vytýká žal. úřadu, že nezjišťoval existenci právního závazku majitele domu čp. . . k bezplatnému postoupení pozemku podle stav. protokolů z r. 1902 a 1909, sluší konstatovati, že o otázce bezplatného postupu pozemků žal. úřad věcně vůbec nerozhodoval, takže ovšem nebyl povinen v tom směru ani konati jakákoli zjišťování.

Č. 11.987.

Stavební právo (Slovensko): Odkaz nároku susedova na ochranu služebnosti světla při udělení stav. povolení na pořad práva?

(Nález ze dne 21. června 1935 č. 16.911/35.)

V ě c: Emanuel B. v R. proti zemskému úřadu v Bratislavě (za zúč. firmu B., akc. spol. ve Z., adv. Dr. Jaromír Růžička z Prahy) o stavební povolení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podle protokolu o komisionálním jednání, jež bylo konáno na základě žádosti firmy B., akc. spol. ve Z., o povolení k přestavbě domu v Gemerské ulici v R., vznesl st-l jako majitel domu sousedního, ve kterém jest jedno okno v přízemí a jedno v I. patře, žádost, aby zamýšlenou přestavbou nebyla mu vzata služebnost světla. Výměrem okr. úřadu v Rimavské Sobotě ze 3. prosince 1932 bylo firmě B. žádané stavební povolení uděleno, při čemž byly námitky st-lovy označeny jako soukromoprávní, jež stavebním povolením nejsou dotčeny.

Odvolání st-lovo, v němž bylo uplatňováno, že námitky při komisi vznesené nejsou jen soukromoprávní, nýbrž že jsou chráněny i stavebním statutem, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto jako bezdůvodné; v odůvodnění svého výroku projevil žal. úřad souhlas s názorem I. stolice, že námitky, o které jde, jsou soukromoprávního rázu.